

Der er brug for landsbysamfundene.

I mere end 40 år har Danmarks mange landsbysamfund, med en million beboere, haft det svært med tab af skoler, børnehaver, bosætning, nærbutikker, håndværk og småindustri, arbejdspladser, foreninger, forsamlingshuse m. v.

Årsagen er, at politikerne i tresserne havde den opfattelse, at velfærdssamfundet, der stod for døren, kun kunne skabes i bysamfund, hvor folk boede tæt. Ikke på landet med en spredt bebyggelse.

Folketinget vedtog derfor i 1970 kommunalreformen og by- og landzonenloven (planloven), der opdelte Danmark i landzone, byzone og sommerhusområder. Landzonen var en afviklingszone, hvor kun landbrug, skovbrug og fiskeri var tilladt. Byzonen var en udviklingszone med bosætning, nye arbejdspladser, vækst og udvikling.

Også den kommunale struktur og det kommunale demokrati skulle centraliseres. Med kommunalreformen i 2007 fik vi 98 storkommuner og kun ca. 2000 kommunalpolitikere. Med så store kommuner og så få folkevalgte politikere mistede mange borgere den kommunale overskuelighed og det kommunale engagement og "gik hjem". Kommunalpolitikere er blevet ensomme og usynlige, kun borgmesteren og et par udvalgsformænd er fremme i lyset. Storkommunen er blevet en administrativ enhed.

Men anderledes med landsbysamfundene, der i kampen for at overleve har organiseret sig med beboerforeninger, borgerforeninger, landsbyråd og lokalråd. Det folkelige fællesskab, ildsjælene og frivilligheden udfolder sig. Landsbysamfundenes nærdemokrati og folkelige værdier og egenskaber vinder større og større politisk forståelse og accept.

Derfor mødes de kommunale politikere med landsbysamfundenes repræsentanter for at snakke vækst og udvikling i storkommunens landsbysamfund. Der er brug for landsbysamfundene.

Carsten Abild
Strandvejen 50
5450 Otterup
"Landsbyerne i Danmark" (formand)